

foregaa i retslig Form paa Grundlag af lægeligt Skøn over Invaliditetsgraden. Den af Flertallet foreslaaede Afgørelsesmaade kan da ikke anses for tilfredsstillende.

Med Hensyn til den fremtidige Præmieydelse kan Mindretallet hverken billige den af et Mindretal under Nr. 12 og 15 eller den af et andet Mindretal under Nr. 11 foreslaaede Ordning. Den første gaar ud paa at skaffe den i Lovforslaget tilstræbte, men ikke tilvebragte Nedsættelse i Statens og Kommunernes Udgifter ved at fastsætte højere Præmier end foreslaaet i Lovforslaget; det vilde betyde, at Renten nedsattes i et langt stærkere Forhold end Præmien; dette maa Mindretallet anse for uberettiget under en Forsikringsordning. Den anden gaar ud paa, at den Lettelse, der vilde indtræde ved Nedsættelse af Renten, ikke i nogen Maade skulde tilfalde Sygekassemedlemmerne, men kun Arbejdsgiverne; ogsaa dette maa Mindretallet anse for uberettiget.

Paa afgørende Hovedpunkter kan Mindretallet da ikke billige det foreliggende Forslags Karakter, og det har derfor stillet Ændringsforslag, der tilsigter en gennemgribende Revision af den nu bestaaende Ordning.

Naar man i Motiverne til Lovforslaget angiver, at der ved Forslagets Bestemmelser vilde fremkomme en Nedgang i Rente-ydelsen paa 6,8 Mill. Kr. paa en saadan Maade, at dette maa opfattes som en aarlig Nedgang, da maa Mindretallet hævde, at en saadan Nedgang *ikke* vilde finde Sted ved Forslagets Gennemførelse. Efter de af Sundhedsministeren givne Oplysninger var der ved Udgangen af 1926: 18 200 Invaliderentenydere. Den faste Takst for disse er foreslaaet nedsat med 260 Kr. for hver. Dette giver en Nedgang paa 4 732 000 Kr. Fra denne maa imidlertid trækkes de Udgifter, der følger af de særlige Tilskud; som Lovforslaget var affattet, kunde der ingen sikker Beregning opstilles over, hvor meget dette vilde blive; men det maatte dog beregnes til mindst 800 000 Kr. aarlig. Udgiftsnedgangen formindskes derved

til under 4 Millioner. Af disse skulde 3,2 Millioner tilfalde Sygekassemedlemmer og Arbejdsgivere ved Præmienedsættelse. Nedgangen i Statens og Kommunens Udgifter vilde da tilsammen blive under 800 000 Kr., hvoraf antagelig kun 200 000 Kr. vilde tilfalde Kommunerne; dette vilde neppe opveje den forøgede Fattighjælp, der vilde blive en Følge af Ændringerne. Selv om man regner med 4 000 Invalidere mere, vilde Nedgangen kun være 5 772 000 Kr., ikke som angivet 6,8 Millioner.

De i Motiverne anførte misvisende Tal maa formentlig være fremkommet ved en Beregning over Aaret 1927—28, hvori er inddraget henved 5 Mill. Kr. til formodede Efterbevillinger, der ikke vedkommer netop det Aar, og hvor man endvidere har forudsat, at der atter af Stat og Kommune udover de til Renten fornødne Beløb ydes et anseligt Beløb til Henlæggelse i Invalideforsikringsfonden. —

Efter Mindretallets Forslag vil ved Gennemgangen af Rentenydernes Forhold, der vil bringe en ikke ringe Formindskelse af Antallet, ved Ændring af Bestemmelsen om Tidspunktet for Rentens Ikrafttræden, ved Nedsættelse af Lægehonorarer, Beparelser i Administrationen m. m. formentlig kunne opnaas en Beparelse i Invalideforsikringsfondens Udgifter paa op mod 2 Mill. Kr. aarlig, en Beparelse, der hurtig kan opnaas. Dernæst vil man uden nogen som helst Vanskelighed kunne nedsætte Statens og Kommunens Tilskud for det kommende Finansaar med 1 til 2 Mill. Kr. hver, idet Beløbet paa Finanslovforslaget er ansat for højt, og det desuden ikke kan anses for fornødent, at Invalideforsikringsfonden vedblivende har en Størrelse af 8 Mill. Kr. Ved Overgang til en Nyordning med Mulighed for en Nedsættelse af Præmien og dermed af Renten vil ogsaa fremkomme en ikke ringe Beparelse. Hvor stor den kan blive, vil afhænge af, hvilket Antal af de forsikrede der vælger den lavere Præmie.

Med Hensyn til Udgifterne under en Ordning som den, der vilde følge af de af Mindretallet stillede Forslag, kan endvidere